

[Evald Christensen.]

denne gang at indføre et procentvis tillæg. Vi vil altså stemme for det foreliggende forslag, og vi vil ikke stemme imod de konservatives ændringsforslag, men lade være med at stemme. Vi er i princippet enige i meget af det, de fører frem; derfor vil vi ikke stemme imod ændringsforslaget.

Thorkil Kristensen: Jeg kan tilslutte mig de bemærkninger om det økonomisk betænkkelige i det, der her foretages, som blev gjort af mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Hauch. De betragtninger, det ærede medlem fremsatte, er efter min mening helt rigtige. Når jeg har taget ordet, er det kun for at gøre visse supplerende bemærkninger, der står i nøje forbindelse med det, jeg har sagt ved de tidligere behandlinger her i salen af skattelovene i foråret og senere af vareforsyningsloven. Der foreligger jo i virkeligheden dette, at vi nu synes påny at være på vej ind imod overbeskæftigelsen — derpå tyder de sidste arbejdsledetal —, samtidig med at vi har et stort underskud på betalingsbalancen. Jeg har netop i dag fået handelsstatistikken for de første 3 måneder af dette år, den viser et underskud, som er 100 mill. kr. større end i samme kvartal i fjor. Heraf ses, hvad vi allesammen godt ved, at forbruget her i landet er for stort, større, end vi har råd til, når vi samtidig skal bygge landet op, og det er jo også derfor, regeringen regner med et underskud på betalingsbalancen på 700 mill. kr. i det år, vi er inde i. Under disse omstændigheder må det naturligvis anses for uforvarligt, at man ved dette lovforslag skaber en ny købekraft for befolkningen på 50 mill. kr. uden samtidig at indrage købekraft andre steder fra.

Det, der her sker, er jo en sag, som har to sider. Som det rigtigt blev fremhævet af mit partis ordfører, har sagen een side, som vedrører tjenestemændene, og en anden side, som vedrører landets almindelige økonomiske udvikling. Det må erkendes, at tjenestemændene hører til de dele af befolkningen, som er fulgt dårligst med i indkomstudviklingen; de ligger bagefter arbejderne og store dele af erhvervenes udøvere, selvom de ligger foran f. eks. rentenydere og enkelte andre. Men det må altså erkendes, at de i det store og hele hører til dem, der ligger længst tilbage i indkomstudviklingen, og derfor må det anses for en retfærdighedshandling, at deres indkomst bringes mere på linie med den øvrige befolknings, end tilfældet har været. Når dette sker, uden at der samtidig skabes dæk-

ning for denne nye merudgift, betyder det jo imidlertid, at vi giver inflationen endnu et skub fremad. Der kan vel ikke være tvivl om, at praktisk talt alle de 50 mill. kr., der her gives ud, vil føre til forøgelse af forbruget, og de bemærkninger, den højtærede finansminister gjorde om dette spørgsmål, var jo ikke betryggende. Han sagde ganske vist, at dette lå i overkanten af det finansielt forsvarlige, men han gør det jo alligevel, og det, han sagde om mulig dækning for en del af denne merudgift på et eller andet senere tidspunkt, var så vagt, at man ikke kan bygge derpå.

Under disse omstændigheder kan man overveje, om det er forsvarligt at stemme for et sådant lovforslag. Jeg har imidlertid ligesom mine partifæller skønnet, at det ikke var rimeligt, at en enkelt samfundsgruppe skulle udgælde for, at vor almindelige økonomiske politik er forkert, og jeg agter derfor ligesom de at stemme for det foreliggende lovforslag.

Men jeg synes ikke, denne behandling bør slutte, uden at befolkningen også herindefra bliver gjort opmærksom på, hvad det er, der sker. Det er jo i virkeligheden det sædvanlige, havde jeg nær sagt, at vi her fra rigsdagens og regeringens side vildleder befolkningen. For hvad er det, vi gør? Vi giver en bestemt samfundsgruppe 50 mill. kr. mere årligt og giver dem derfor muligheder for at udvide deres forbrug. Dette kan i den nuværende situation kun lade sig gøre ved, at den øvrige befolkning indskrænker sit forbrug tilsvarende. Men det er ikke blevet sagt gennem det lovforslag, som her er forelagt uden dækningsbestemmelser. Derfor vildleder man befolkningen. Det burde siges til befolkningen, at når vi nu giver tjenestemændene muligheder for et større forbrug, betyder det, at vi andre, den øvrige del af befolkningen, skal indskrænke vort forbrug tilsvarende. Det burde man have tilkendegivet ved, at der samtidig var blevet forelagt et forslag om dækning af denne udgift, enten ved afgifter af en eller anden art eller ved nedskæring af andre af statens udgifter, således at andre befolkningsgrupper kunne få færre penge fra staten; så havde befolkningen fået det rigtige billede af, hvad der her sker. Nu har befolkningen det indtryk, at vi giver tjenestemændene noget, uden at der egentlig er nogen af os, som giver dem dette, og det er naturligvis et forkert billede at give befolkningen. Nu kommer den øvrige befolkning naturligvis alligevel til at betale denne merudgift, for den kan jo ikke komme fra luften. Vi kommer så til at betale den